

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3212/2024
23.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужила АА и ББ, обе из ..., које заступа пуномоћник Марко Пантовић, адвокати из ..., против тужених ВВ и ГГ, обе из ..., коју заступа пуномоћник Душан Цвејић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1016/23 од 14.11.2023. године, у седници одржаној 23.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1016/23 од 14.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1016/23 од 14.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 460/19 од 02.12.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужене су обавезане да тужиљама на име заузетог дела кат.парцеле бр. .. КО ..., уписане у лист непокретности бр. .. КО ... у површини од 9 м² и немогућности коришћења истог, исплате: првотужена 123.120,00 динара, а друготужена 41.040,00 динара динара са законском затезном каматом на наведене појединачне износе према Закону о затезној камати почев од дана 02.12.2022. године као дана пресуђења, док су ставом другим изреке обавезане тужене да тужиљама солидарно наплате трошкове парничног поступка у укупном износу од 487.866,40 динара са законском затезном каматом према Закону о затезној камати од извршности ове пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 1016/23 од 14.11.2023. године потврђена је првостепена пресуда и жалба тужених одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужене су благовремено изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев и обавезане су тужене да исплате досуђени износ на име заузећа дела непокретности тужиља, јер део наведеног објекта који су саградили тужени заузима и суседну катастарску парцелу бр. .. КО ... у власништву тужиља, и то у површини од 5 м², а површина земљишта за редовну употребу овог дела којим је заузета суседна парцела износи 4 м² – укупно 9 м², а тржишна вредност земљишта тужиља (заузетог дела објекта са земљиштем за редовну употребу) износи 164.160,00 динара.

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених, као изузетно дозвољеној, јер се ради о парници ради накнаде штете због заузећа земљишта, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Поред тога, тужене уз ревизију нису доставиле другачије одлуке које се односе на исту чињенично правну ситуацију.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате поднета је 23.01.2012. године, а вредност предмета спора је 164.160,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, побиијана другостепена одлука донета је у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужених одбачена као недозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**